

Zomaar een visdagje onder de Spaanse zon...

Ik houd even stil en raak de boom aan. Hij is knoestig en ruig, hij lijkt op een versteend, gekweld mens - het is een olijfboom en hij is makkelijk 400 jaar oud. Deze boom stond er al toen de grootvader van de grootvader van de grootvader van de grootvader van de grootvader van mijn grootvader nog niet geboren was.

■ *Tekst en Fotografie: Tom Sintobin*

Het doet me wel iets om zo'n oud organisme aan te raken; het had me niet verwonderd als de bast warm had aangevoeld of als ik een hart had voelen kloppen. Ik luister, hoor niets dan de wind die door de blaadjes van de her en der verspreide olijfbomen in deze eindeloos lijkende weide sist, een koekoek, het buigende gras. Ik zie wilde lavendel, breek een takje af, word overweldigd door de geur. Dit lenteland staat nu vol wilde bloemen, wit, paars, geel, rood. Klaprozen -

bloedrood zijn ze, ze lijken roder dan bij ons, komt dat door het licht? Mijn Spaanse vriend en visgids Justo is op een afstandje blijven staan toen hij merkte dat ik hem niet volgde. 'The best honey in Europe comes from here,' zegt hij als ik weer bij hem ben. 'No kidding.' Ik geloof hem meteen. Alles in deze streek lijkt intenser: het voedsel, het geluid van klepperende ooievaars, de ontzettende sterrenhemel boven dit land zonder lichtvervuiling. Ik ben in Extremadura, in

het midden van Spanje - om er, zoals elk jaar, een weekje op blackbass te vissen. Eind april geeft de kalender aan, en het is makkelijk 20-25 graden.

Justo en ik zijn op weg naar een van de vele 'colas' van Orellana. 'Cola' betekent eigenlijk 'staart', en zo noemen ze de vele grillige baaien van dit stuwmeer. Ze lopen vaak uit in een smalle punt waarin een riviertje uitmondt. Het fris klaterende water

Onwerelds.

zorgt voor beweging en zuurstof en dat trekt grote scholen aasvis aan, en dus ook rovers. Om de een of andere reden groeien er ook altijd plantenbedden bij de monding van zo'n beek - en ook die werken als een magneet op blackbass, die zich hier verzamelt net voor de paai. Justo en ik zijn licht bepakt: een tasje met wat kunstaa's (walk-the-dogs, popperties, spinnerbaitje), een flesje water, een fototoestel - en een hengeltje, natuurlijk. Het is eigenlijk een combinatie van wandelen en vissen; het bevalt me wel.

Terwijl ik verder wandel, begin ik zomaar te glimlachen. Ik ben een nogal zintuiglijk ingesteld mens en het was mijn vierde bezoekje aan Extremadura, maar toch stond ik weer versteld van de hoeveelheid beklievende indrukken die je in één week kunt opdoen. Ik heb gisteren een zwarte wouw gezien die zich plots liet vallen en weer opsteeg, met een onfortuinlijke muis in zijn klauwen. Ik zag de zeldzame zwarte ooievaar, gieren, koereigers - eentje stond doodleuk op de rug van een schaap, waande zich op safari. Justo wijst naar het water: een schildpad steekt zijn bruine kopje omhoog.

Een groene hagedis ritselt weg. Justo kent alle dieren. Die groene hagedis is beschermd, vertelt hij, want door de Spaanse burgeroorlog was er hongersnood in het land en hadden mensen geleerd hoe ze deze beesten moesten klaarmaken. Ze vangen is geen probleem, blijkbaar: ze hebben als eigenaardigheid dat ze in een hol wonen en zich in alles wat in de buurt komt vastbijten zonder los te

laten. Als je er dus een weet wonen, houd je een doekje of zo voor het gat en als hij toehapt, kan je hem min of meer rechtstreeks de pan in manoeuvreren. Justo's grootmoeder kende een goed recept: ze smaken als kikkerbilen. Die schildpad is ook een boeiend beest. Er wonen twee soorten in Extremadura: de originele Spaanse, die bruin is, en de Amerikaanse roodwangschildpad, een

Let op de watertemperatuur!

Stoere vissen, die inmiddels al een halve eeuw in dit land wonen.

Ze halen de gekste dingen uit.

Vismaat Joris met de grootste vis van de trip, een snoek van 104 cm.

Vrouwjes hebben een zwarte streep, mannetjes zijn egaal gekleurd.

exoot die verkocht wordt als huisdier en die dan in het ecosysteem belandt als mensen hem beu zijn geworden en vrij laten in de natuur. Waarom houden ze dan geen inheemse als huisdier, vraag ik. 'Die stinken afgrijselijk,' zegt Justo, 'en ze braken de boel dan ook nog eens vol als ze zich bedreigd voelen.' De roodwangen doen het goed hier maar vormt ook

Een exoot, maar er leven veel mensen van.

een bedreiging voor de inheemse fauna en flora - zoals alle exoten die hier ooit zijn uitgezet. De inheemse zoetwaterkreeft wordt bijvoorbeeld verdrongen door de Amerikaanse kreeft, en grondelachtige visjes zoals de 'pez fraile' ('broedersvis') zijn bijna verdwenen tegenwoordig door de introductie van niet-inheemse soorten de voorbije eeuw. Het is een complexe situatie en u heeft eerder in dit blad kunnen lezen over de zeer tegenstrijdige opvattingen die in Spanje circuleren hieromtrent...

Alles wat in deze stuwmeren belandt, gedijt goed. Alver, snoek, blackbass, Amerikaanse meerval, karper, snoekbaars: ze vermenigvuldigen zich als de neten en bereiken soms zeer aanzienlijke afmetingen - en hetzelfde geldt voor een inheemse soort als de comizobarbeel. Of wat dacht u van karpers van tegen de 40 kilogram, comizo's van 120 cm bij een gewicht van rond de 20 kilogram, een blackbass van boven de 60 cm/4.5 kilogram? Geen wonder dat ik hier jaar na jaar terugkom... Nee, het is geen makkelijk water. Soms moet je hard werken voor je vissen. Soms

kan het echter ook erg hard lopen. Gisteren bijvoorbeeld ving ik vanuit de bellyboat zomaar eventjes 37 blackbassen en 7 snoeken, allemaal op kunstasjes die ik net onder of in de oppervlakte aanbood: jerkbaitjes, topwaters, ondiep lopende cranks. Ik verspeelde minstens 25 aanbeten ook... Blackbass is meestal niet heel groot - 40 cm plus is al een mooie vis! - maar wat hij aan volume mist, maakt hij goed met zijn bruisende aanbeten en met zijn luchtcapriolen tijdens de dril. Het visuele aan deze visserij, dat is wat er zo crimineel spannend aan is. De eerste dag van ons verblijf was ik bovenop een grote rots gaan staan, want ik wou wel eens kijken hoe een nieuw kunstasje dat ik bij had liep, en vanop een verhoging zie je dat nu eenmaal beter. Terwijl het plugje zich een weg zoekt richting mijn hengeltop, zie ik plots een kolossale blackbass opdoemen, er vlak achter. Het is altijd lastig om te schatten als een vis in het water is, maar ik weet nagenoeg zeker dat het een 55+'er was, en moddervet. Ze bekijkt de plug, draait zich om en is weg. Bij de volgende worp is ze daar terug, en bij de derde, en bij de

vierde tot en met de tiende worp. Eén keer heeft ze de plug met de punt van haar bek beroerd maar toehappen was er niet bij. Ik word gek: mijn PR-in-de-dop is met mijn voeten aan het rammelen. Ik geef haar een kwartier rust en keer dan sluipend terug naar mijn rots. Bij de derde worp komt ze weer kijken, zonder toe te slaan. Dan laat ze zich even niet zien, tot ze plots uit het niets verschijnt, ze is aan het sprinten deze keer, en schuift over mijn stickbaitje heen, op een meter onder mij, vlak voor mijn voeten. De tijd staat stil, de wereld is verstart, ik ben als verlamd - maar sla dan hard aan. Na een paar minuten drillen ligt ze op haar zij, voor mijn voeten. Ze kijkt me aan, schudt met haar brute kop, weet zich van de haak te bevrijden. Ze laat mij verweesd achter; ik kon wel harakiri plegen op mijn hengel. Wat was ik graag met haar op de foto geweest - maar later die avond zegt Justo iets wat troost: 'het allermooiste,' zegt hij, 'het zien van de aanbeet, dat heb je toch gehad?'

Elke morgen gaan we naar de bar-restaurant-hengelsportzaak: alles in één, het hart van het dorp dus. We

eten er een stokbrood met olijfolie uit de streek, belegd met een dikke laag Spaanse ham die vers van de achter de bar bengelende poot wordt gesneden. Justo heeft me uitgelegd hoe die delicatessen ontstaan. Eerst houden ze zo'n varken in een kleine stal tot hij helemaal vetgemest is. Na de zomer zetten ze hem in een immense weide, waarin hier en daar een olijfboom staat. Het is de bedoeling dat het varken zich met

de afgefallen olijven voedt. Omdat de bomen vrij ver uit elkaar staan, moet hij veel stappen om zijn kostje bij elkaar te scharrelen. Daardoor zet hij zijn vet om in spieren... Als hij afgetraind is, maken ze hem dood. Ze snijden zijn poten eraf, laten het bloed eruit en dompelen ze dan in zout. Daarna moet het geheel maandenlang drogen... en dan is de jamón klaar om op ons stokbroodje te belanden. Het smaakt

Klein maar zéér onverschrokken.

52 cm tikte deze aan – reisgezel Wilfred was er heel blij mee!

verrukkelijk, zeker na een paar uur flipperen met de bellyboats, want we nemen er uiteraard elke dag eentje mee als lunch.

Ik weet het, u leest een hengelsport-magazine, en mijn artikel begint zo stilaan op een kookboek te lijken of zoiets. En toch heb ik het over

hengelsport. Niet enkel over vistech-nieken, echter - daarover kon u in een eerder artikel over de blackbass al lezen - maar ik heb het deze keer over het volledige plaatje. Vissen is meer, zo ontzettend veel meer, dan alleen maar vangen. De bekende Engelse karpervisser Rod Htuchinson schreef eens iets dat mij altijd is

bijgebleven, in zijn boek 'Carp, now and then'. Hij schreef: 'Don't forget to smell the flowers along the way'. Vrij vertaald: vergeet niet om aan de bloemen te ruiken terwijl je op weg bent. Hij bedoelde dat je in je visserij nooit zo fanatiek moet worden dat je geen oog meer hebt voor de schoonheid van de wereld om je heen. Vissen is geen wedstrijd, het is geen examen, het hoort niets met stress of jaloezie te maken te hebben. Iemand zei me eens: 'diegene die wint, is diegene die er aan het eind van de dag het meeste van genoten heeft!' - en dat kan ik alleen maar onderschrijven. Vergeet niet aan de bloemen te ruiken - maar geniet met volle teugen van een van de allermooiste hobby's die er zijn.

Wil je dit paradijsje eens met eigen ogen zien, met eigen neus ruiken, met eigen tong proeven? Kijk dan eens op <http://www.visreis.nl/bestemmingen/extremadura/> In 2018 organiseert Joris ook een groepsreis naar Extremadura, waarbij vanuit boten zal worden gevist.

Justo met een kolossale comizo, al verticalend met shads gevangen in 2016.

